

Мусив би був зловтішатися,
та натомість скрушно хита головою
вже й сам Лукавий...

2015

* * *

Мій дід покійний якось кречав:
«Миле діло – вставні зуби:
помив, поклав у стакан – і вже не болять».
Так, за браком мозку,
у дзвінко-порожній твій черепок
безперешкодно втрапляли б
стигло-гарячі серпневі зорі,
сонний шурхіт сухого листя,
прілий присмак нового вересня
у перших глибоких ковтках ночі
і штучне ліхтарне тепло,
яке нас, мов метеликів,
вабить над столиками у кав'ярнях.
А так малодосліджені нетрі сірої речовини
ховають лиш безмір образів,
переважно червоних і чорних
(як на тім рушнику);
вони мало чим схожі на квіти,
проте всіх їх гаптовано хрестиком...
І над ними зорями сходять
карі, сірі, зелені гарячі сонця,
обмежені розрізом балаклав...
Їх ні оминуть, ні забудь, ні розлюбити...

2014